

[Socialministeren.]

blot, hvor langt man ved en revision af loven skal gå.

Ved det her foreliggende forslag har man søgt at råde bod på manglerne i den nu gældende lovgivning. Jeg har ment det rigtigst at foretage en omfattende forbedring af loven, så den virkelig kan blive fyldestgørende og kan stå uændret gennem en årrække.

Den vigtigste principielle ændring i det foreliggende forslag er, at området for beskyttelsen udvides meget betydeligt. Fabrikloven af 1913 omfatter som nævnt kun i sin helhed fabrikker og fabriksmæssigt drevne virksomheder samt håndværk og industri, der vel ikke er fabriksmæssigt drevet, men som i henhold til en bemyndigelse i loven af tilsynet særlig er inddraget under loven. Hertil kommer dog, som også nævnt, at lovens bestemmelser om maskinbeskyttelse gælder for maskiner, uanset hvilke virksomheder der benytter dem.

Efter forslaget vil arbejderbeskyttelsesloven principielt omfatte beskæftigelse af enhver art, nemlig foruden fabrikker og fabriksmæssigt drevne virksomheder, håndværk og industri, også bygge- og anlægsvirksomhed, handels- og kontorvirksomhed, lager- og pakhusharbejde, transportarbejde, landbrug, skovbrug og gartneri, hotel- og restaurationsvirksomheder, forlystelsesetablisser, hospitaler, brandvæsen, fængselsvæsen, skoler m. v.

Der bliver således tale om en udvidelse af området for beskyttelsen i to henseender, dels ved at mange erhverv inddrages under loven, dels ved at der for erhverv, i hvilke virksomhederne allerede har været inddraget, når der var mere end et vist antal arbejdere, nemlig efter praksis mere end 6, nu ikke længere gøres sondring efter antallet.

Disse sondringer har været irrationelle. Der er jo f. eks. ofte lige så stor ulykkesrisiko ved bygnings- eller transportarbejde eller ved entreprenørarbejde som ved arbejde i fabrikker, og faren for erhvervs sygdomme behøver ikke at være mindre i en lille end i en større virksomhed.

Hertil kommer, at en beskyttelseslovgivning foruden bestemmelser, der tager sigte på direkte at beskytte mod farer og sygdomme, også indeholder regler, der tilsigter at værne om arbejdernes sundhed i almindelighed, og bestemmelser af denne art er jo lige påkrævede i alle virksomheder.

Loven kommer således til at omfatte meget forskelligartede områder, og det er naturligt, at lovens bestemmelser ikke kan gennemføres på nøjagtig samme måde for

alle disse områder. Dette har forslaget også taget hensyn til, idet det flere steder bestemmes, at der for særlige erhvervsgræne skal gives nærmere regler for gennemførelsen af lovens bestemmelser.

Da loven efter forslaget kommer til at omfatte alle erhvervsgræne, er det selvfølgelig, at den ikke kan indeholde altfor detaljerede bestemmelser. Heller ikke fabrikloven af 1913 går i detaljer, idet den nøjes med at fastslå visse almindelige regler og overlader fastsættelsen af enkeltheder til regulativer. Dette er en nødvendighed for lovgivning af denne art og indebærer også den fordel, at regulativerne — i modsætning til loven — nemt kan ændres, efterhånden som forholdene, herunder den tekniske udvikling, tilsiger det. Efter det foreliggende udkast vil det være nødvendigt i vidt omfang at supplere lovens bestemmelser. Jeg kan i denne forbindelse nævne, at et mønsterreglement om sikkerhedsforskrifter blot for industrielle virksomheder, som fornylig er udarbejdet af den internationale arbejdsorganisation, er på flere hundrede sider og rummer nogle tusinde enkelte bestemmelser. Det behøver ikke nærmere begrundelse, at en lov ikke kan gøres så omfattende.

Loven vil dog efter forslaget blive noget mere udførlig end fabrikloven. Denne udvidelse er navnlig foreslået under hensyn til, at man for mange af de områder, som nu henføres under loven, når selve loven er ret udførlig, vil kunne undgå at udstede regulativer eller andre administrative bestemmelser.

Når det iøvrigt i forslaget er tilstræbt at medtage så mange bestemmelser, som det overhovedet må anses for praktisk, er det også under hensyn til, at bestemmelser om arbejderbeskyttelse griber ind i erhvervslivets forhold og derfor i så vidt omfang som muligt bør være fastlagt i lovgivningen og ikke være overladt til administrative bestemmelser.

Formålet med en arbejderbeskyttelseslovgivning imødekommes ikke ved blot at give regler om beskyttelse mod direkte farer, men beskyttelsen må have henblik på i det hele at bevare arbejdernes arbejdsevne og må derfor sikre, at de beskæftiges under sådanne forhold, at deres sundhed ikke lider skade. Heri ligger dels, at de egentlige sundhedsmæssige forhold på arbejdsstedet må være i orden, dels at der ved tilrettelæggelsen af arbejdet tages hensyn til arbejdernes sundhed. Dette sidste fører ind på at give regler om arbejdstidens varighed, om pauser under arbejdet, om